

Revista de revistes

per
C.

LA MEDICINA I L'ESTAT

Amb aquest títol explica *The Lancet* l'evolució a Anglaterra de la Medicina amb les seves relacions amb l'Estat des d'abans la Gran Guerra i en els anys posteriors a la mateixa. Marca, per tant, les orientacions seguides, que tenen el seu interès. Heus ací el còntingut de l'article:

"Durant la dècada que precedí la guerra, la Medicina de l'Estat en el nostre país es desenvolupà ràpidament des de les seves preocupacions ambientals fins funcions que afectaven més directament als individus, membres de la collectivitat. La "Notification of Births Act" (Llei de notificació de naixences) posà els departaments d'higiene en una prompta i directa relació amb la mare i el seu infant; la *Education Act. Administrative Provisions* (Llei d'ensenyament. Reglamentació administrativa) del mateix any, establí la inspecció i el tractament mèdico-escolar; la *Insurance Act* (Llei d'assegurances) de 1911 feia una part relativament elevada de l'estament mèdic depenents parcials de l'Estat, i allargà els serveis mèdics als tuberculosos, en tant que la *Mental Deficiency Act* (Llei de deficiència mental), de 1913, establí projectes per la cura i vigilància dels deficientes mentals.

"En esclatar la guerra, es produí una acceleració. Aquest moviment, i la prevenció i tractament de malalties venèries esdevingueren una càrrega nacional i local com resultat de les "Regulacions de Sanitat pública", referents a malalties venèries, de 1916. També esdevingué en 1918, de resultes de l'aprovació de la "Maternity and Child Welfare Act", una càrrega nacional grossa part d'aquest servei encomanat a les autoritats locals.

"Tan ràpid fou el desenvolupament, que es produí un malestar entre els metges a causa de aquestes suposades instruccions en el camp de la pràc-

tica privada i aquesta inquietud només pogué ésser calmada per un admirable informe del Dr. Alfred Cox, secretari mèdic de la "British Medical Association", de novembre de 1928.

La tendència de la legislació de la Sanitat pública anava per un camí que exigia la més acurada atenció de l'estament mèdic, tant en relació amb la salut del poble, com en el dels seus interessos. La defensa de l'extensió d'avantatges mèdics feta per l'Associació davant la Comissió d'Assegurances sanitàries nacionals en 1926, era signe de què els metges s'havien donat compte de la capacitat de moltes persones assegurades de tenir assistència mèdica adequada valent-se de llurs mitjans, en tots els casos.

"Aleshores semblà imminent una ampla mesura de socialització de la medicina. Ja en 1920, l'Informe Dawson havia estructurat un projecte per tal de coordinar la pràctica general de la medicina amb els hospitals i l'existent sistema d'assistència mèdica de les administracions locals mitjançant una xarxa de centres de Sanitat primaris i secundaris lligats amb els hospitals d'ensenyament.

"Deu anys més tard, la "British Medical Association" adopta els seus projectes sobre "Règim hospitalari" i "Proposta d'un Servei mèdic general per a la Nació", que acceptaven bona part del Projecte Dawson, complementant altres punts del mateix i constituint un ample sistema d'assegurança mèdica que tenia en compte els canvis que la llei de 1929 portà als governs locals.

"La situació és ara molt diferent de la que era fa dos anys.

L'excessiva demanadissa de socorsos per malaltia i les càrregues anormals que pesen damunt els fons de l'assegurança per manca de feina, han desvetllat dubtes sobre la solidesa de la global